

დღისთვისა და საქარაფხუბისთვის

ლიტერატურული საქართველო * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

28 მარტი, 2014 წ.

№12 (3698)

ბამონჯის 78-ე წელი

ფასი 1 ლარი

თამაზ ნივნივაძე

ძვირფასო მკითხველო!

ეს საგაზეთო პუბლიკაცია „ლიტერატურული საქართველოს“ ფურცლებზე პირველად ამ ათიოდე წლის წინათ დაიბეჭდა, ანუ იმ დროს, როცა მიხეილ სააკაშვილი ჯერ კიდევ არ არის ქვეყნის პირველი პირი!

ამ წერილის გამოქვეყნების ერთადერთი მიზანი ის გახლდათ, რომ თანამემამულეები გამეფრთხილებინა – ეს ნახევრად გიჟი არ აგვერჩია საქართველოს პრეზიდენტად!

შენ ვის დაკარგვინარო, – ასეთი იყო „აჟიტირებული“ ამომრჩევლის პასუხი!

თუ თქვენსას არ დაიშლით, მალე გამიხსენებთ-მეთქი, – ვთქვი და დავამთავრე!

თუმცა მე ვინ ვარ! – მერე და მერე ეს კაცი მსოფლიოს შვიდმა საუკეთესო კლინიკამ პირდაპირ გიჟად შერაცხა!

აგერ ახლა კი მიხეილ სააკაშვილს საქართველოს მთავარ პროკურატურაში იბარებენ და, როგორც შეურაცხადს, ან ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში უკრავენ თავს ან კიდევ ციხეში!

ვინ მისმინა, თორემ ეს ამბავი მე სანყალმა ამ ათიოდე წლის წინათ ვინინასწარმეტყველე!..

აქვე კი იმ გახმაურებულ პუბლიკაციას სრულად გთავაზობთ!..

პრეზიდენტის ტახტზე ასვლამდე გიჟი ჯერ სახურავზე ადის!

გვახსოვს, ალბათ, ამას წინათ გენერალურ პროკურატურას ოპოზიციური პარტიების ლიდერები უნდა დაეკითხა!

ერთმა მათგანმა კი, რომლის გვარსაც აქ შეგნებულად არ ვასახელებ, პირდაპირ განაცხადა: გენერალურ პროკურორს მე კაბინეტში არ ვეახლები, ხოლო, თუ იგი მაშინ მოვა ჩემთან, როცა მე სახურავზე ვიქნები გასული, შეიძლება, ჩვენება ან მივცე, ან არაო!

რასაკვირველია, ეს პარტიის ლიდერის კი არა, გიჟის განცხადებაა!

თანაც – სუფთა წყლის!

გიჟები კი, პარტიის ლიდერები იქნებიან ისინი თუ რომელიმე სხვა ორგანიზაციის, ყველგან გიჟები არიან!

ამ ჩვენს გიჟს კი, რომლის გვარსაც აქ შეგნებულად არ ვასახელებ, სახლის სახურავზეც ხშირად ვხედავთ გადმოყუდებულს!

და ჩვენც, იმის მაგივრად, ხელში დამცავი ბადით ამ სახლს ირგვლივ რომ ვურბენდეთ, მხოლოდ სეირის ყურებით ვართ გართული!

არადა, გიჟის სახურავზე გასვლა არც ახალია და არც საქართველოში ხდება პირველად!

თუ გავხსოვთ, ერთი ასეთი შემთხვევა თურქ მწერალს, აზიზ ნესინსაც აქვს აღწერილი ერთ თავის იუმორისტულ მოთხრობაში – „სახურავზე გიჟია!“ იმ უცხოელი გიჟისგან განსხვავებით, ამ ჩვენს უცხოეთში განათლებამიღებულ გიჟს, რომლის გვარსაც აქ შეგნებულად არ ვასახელებ, არც დეპუტატობა სურს, არც მინისტრობა, არც საკრებულოს თავმჯდომარეობა და, თქვენ წარმოიდგინეთ, არც პრეზიდენტობა! – უნდა უბრალოდ ის, რომ სახურავიდან წყალი არ ჩამოვიდეს და ამომრჩეველი არ შეუნუხოს!

სხვათა შორის, იმ მოთხრობაში აღწერილი გიჟი და ამ ჩემს პატარა ჩანახატში გამოყვანილი არანორმალური ახალგაზრდა საქციელითაც ძალიან ჰგვანან ერთმანეთს და გარეგნული ფორმითაც!

ეტყობა, გიჟი ყველა ქვეყანაში მაინც გიჟია!

ამის მიუხედავად, მე მაინც ჩვენებური გიჟის, რომლის გვარსაც აქ შეგნებულად არ ვასახელებ, მხარეზე ვარ!

ერთი შენიშვნაც! როცა აქვე დაბეჭდილ აზიზ ნესინის მოთხრობას ნაიკითხავთ, არ შეიძლება, იქ აღწერილი იმ კეთილშობილი მოხუცი კაცის ტიპაჟიც არ გეცნოთ, რომელსაც გიჟი სახურავიდან ჩამოჰყავს!

რასაკვირველია, ჭკუიდან გადასული კაცის სახურავიდან ჩამოყვანა თავისთავად კეთილი საქციელია, მაგრამ უფრო უკეთესი ის იქნებოდა, თვითონვე რომ არ ესწავლებინა მისთვის სახურავზე ასვლა!

თორემ, ვიდრე სახურავზე ასვლას არ ასწავლიდა, კი ჩადიოდა ის ახალგაზრდა მეტროში თავისი ფეხით!

ცხადია, ტელეკომპერატორებისა და თავისი სამსახურებრივი ავტომანქანის თანხლებით!

დანარჩენი კი, რაც ჩვენ მკითხველს გიჟების ირგვლივ აინტერესებს, მშვენივრად არის აღწერილი თურქი მწერლის აქვე დაბეჭდილ მოთხრობაში, რომლის დიდებული თარგმანიც ქართველმა მკითხველმა პირველად ჩვენი ცნობილი მოღვაწის, ელიზბარ ჯაველიძის შესრულებით მიიღო!

აზიზ ნესინი

სახურავზე გიჟია

პირველი გვერდიდან

მთელი უბანი ფეხზე დადგა:
 – სახურავზე გიჟია... გიჟია...
 ქუჩა მთლიანად აივსო ცნობის-
 მოყვარეებით. ჯერ საპოლიციო
 უბნიდან, მერე სამმართველოდან
 მანქანით პოლიციელები მოგრილ-
 დნენ. მათ არც მეხანძრეთა რაზმი
 ჩამორჩა...
 – ჩემო შვილიკო, ჩამოდი, ქვე-
 მოთ... აბა, ჩამოდი! – ეხვეწებოდა
 დედა თავის შვილს.
 – მამასახლისად თუ არ ამირ-
 ჩევთ, აქედან გადმოვვარდები, –
 უპასუხებდა იგი...
 მეხანძრეებმა სახანძრო ბრე-
 ვენტი გაშალეს. ცხრა კაცმა მჭიდ-
 როდ ჩაჰკიდა ხელები მის ბოლოებს
 და მთლიანად ოფლში განურულნი
 სახლს ირგვლივ უტრიალებდნენ –
 რა არის, გიჟი რომ მართლაც გად-
 მოხტეს, დავიჭიროთო...
 – გთხოვ, ძამიკო, ჩამოდი ძირს, –
 არწმუნებდა კომისარი და მის ხმაში
 მუქარასთან ერთად მუდარაც ის-
 მოდა.
 – მამასახლისად ამირჩიეთ და
 ჩამოვალ. არადა, აქედან გადმოვ-
 ვარდები.
 არც ხვეწნა-მუდარამ და არც
 მუქარამ არ გაჭრა.
 – ჰეი, ძამო, ჩამოდი, რა...
 – ერთი ამით დამიხედე... მე ქვე-
 მოთ ჩამომიყვანოთ და თქვენ ზე-
 მოთ ახვიდეთ!..
 – ვუთხრათ, რომ უკვე ავირჩი-
 ეთ, – თქვა ვილაცამ.
 – შეუძლებელია! – შეეპასუხა
 მეორე. – გიჟის მამასახლისობა გა-
 გონილა?
 – ალლაჰ, ალლაჰ, მართლა ხომ
 არ ავირჩევთ...
 – ჰაი, ჰაი, რომ არ შეიძლება, –
 ჩაერია საუბარში ჯოხზე დაყრდნო-
 ბილი მოხუცი, – თუნდაც სერიოზუ-
 ლად, თუნდაც ხუმრობით მისი მამა-
 სახლისად არჩევა არ იქნება.
 – ეგებ ჩამოვიდეს?
 – არ ჩამოვა. მე მაგათ ვიცნობ.
 როგორც კი ერთხელ ზევით ავლენ,
 უკვე აღარ ჩამოდიან.
 – ოღონდაც ამ ერთხელ ჩამოვი-
 დეს და...
 – არ ჩამოვა.
 ერთმა კაცმა გიჟს ასძახა:
 – შენ უკვე მამასახლისის ხარ. აბა,
 ჩამოდი, ერთი!
 გიჟმა დაუარა.
 – არ ჩამოვალ. თუ ქალაქის მეჯ-
 ლისის წევრად არ ამირჩევთ, აქედან
 გადმოვვარდები...
 მოხუცი ხალხს მიუბრუნდა:
 – აბა... განა არ გითხარით?...
 – ყველა სურვილი შევუსრუ-
 ლოთ.
 – რაც უნდა იღონოთ, არ ჩამოვა.
 თუ კაცი ისე გაგიჟდა, რომ სახუ-
 რავზე ავიდა, აღარ ჩამოვა...
 – შენ უკვე მეჯლისის წევრი ხარ,
 – დაიწყო კომისარმა, – აბა, ძამო,
 ჩამოდი, მეგობრებს ნუ აცდევინებ.
 გიჟმა ცეკვა განავრძო.
 – არ ჩამოვალ, ქალაქის მერად
 დამნიშნეთ და ჩამოვალ.
 – ხედავთ? – თქვა მოხუცმა, –
 დროზე უნდა გელონათ რამე. ახლა
 არაფრით არ ჩამოვა.

– ქალაქის მერად რომ გავხა-
 დოთ, ვითომ რა მოხდება? – თქვა
 ოფლში გახვითქულმა ცეცხლმქრო-
 ბი რაზმის უფროსმა.
 შემდეგ ორი ხელი პირთან მოიმ-
 რგვალა და შეჰყვირა:
 – ჩამო, ძამო... შენ უკვე ქალაქის
 მერი ხარ... ჩამო და საქმეებს შეუდექი.
 გიჟმა მუცელი აათამაშა.
 – არ ჩამოვალ, – თქვა, – რა მე-
 საქმეა იმათთან, ვინც გიჟი ქალა-
 ქის მერად დანიშნა. არა, არ ჩამო-
 ვალ.
 – კარგი, მაგრამ რა გინდა?
 – მინისტრად თუ გამხდით, ჩა-
 მოვალ.
 ხალხი ერთხანს აჩოჩქოლდა:
 – უკვე მინისტრადაც დაგნიშ-
 ნეთ...
 – ჰაიდა, ჩამოდი ახლა ქვემოთ...
 ჩამოდი... ნახე, ყველა შენ გელოდება...
 გიჟმა ხელი ცხვირთან მიიტანა
 და თითები აათამაშა.
 – არ ჩამოვალ. განა ჩავალ იმ
 ადამიანებთან, ვინც გიჟი მინისტ-
 რად დანიშნა?
 – აბა, ძამო, აი, შენ უკვე მინისტ-
 რიც ხარ, სხვა მინისტრები შენ გიც-
 დიან, ჩამო, რა...
 – არა, ხომ არ მანვიმს? რომ ჩა-
 მოვიდე, საგიჟეში დამამწყვდევთ,
 არა...
 – ამაოდ ცდილობთ, არ ჩამო-
 ვა, – დაიწყო კვლავ მოხუცმა, – მე
 ამ გიჟებს ძალიან კარგად ვიცნობ.
 თქვენც რომ გაგხადონ მინისტრად,
 მაშინ არც თქვენ მოინდომებთ ჩა-
 მოსვლას...
 ზემოდან გიჟმა დაიღრიალა:
 – დიდი ვეზირის თანამდებობა-
 ზე თუ არ დამნიშნავთ, აქედან გად-
 მოვვარდები.
 – დაგნიშნავთ. შენ უკვე დიდი ვე-
 ვირი ხარ, – შესძახეს აქეთ-იქიდან.
 – მაინც არ ჩამოვა, – დასძინა
 მოხუცმა.
 გიჟი კვლავ აცეკვდა.
 – მეფედ გამხდით, ჩამოვალ. თუ
 არადა, აქედან გადმოვვარდები.
 მოხუცის ვარაუდი მართლდებო-
 და.
 – რას იტყვი? დავსვით მეფედ? –
 რჩევითვის მიმართეს მას.
 – რაღას ვიზამთ? ახლა, რასაც
 მოითხოვს, უნდა გააკეთოთ – რაც
 უნდა იყოს, ის დიდი ვეზირია.
 – შენ მეფე ხარ, მეგობარო! – და-
 უყვირეს გიჟს, – ჰა, აბა, ახლა კი ჩა-
 მოდი.
 სახურავზე გიჟმა კვლავ აათამა-
 შა მუცელი.
 – არ ჩამოვალ! – თქვა.
 – რაღა გინდა? გვირგვინიც და-
 გადგეს უკვე.
 – აა... არ ჩამოვალ. იმპერა-
 ტორად გამხდით – ჩამოვალ, თუ
 არადა, აქედან გადმოვვარდები.
 – მართლა გადმოვვარდება? –
 ჰკითხეს მოხუცს.
 – გადმოვარდება.
 – შენ უკვე იმპერატორი ხარ. ახ-
 ლა მაინც ჩამოდი.
 – რა საქმე აქვს თქვენისთანა
 დამთხვეულებთან ჩემისთანა იმპე-
 რატორს, – გაიბღინდა გიჟი.

– კარგი, მაგრამ რაღა გინდა,
 თქვი და აგისრულებთ, ჩამოდი, რა,
 ძამიკო...
 – მე ხომ იმპერატორი ვარ? –
 იკითხა გიჟმა.
 – დიას, იმპერატორი ხარ.
 – თუკი ასეა, მსურს – ჩამოვალ,
 არ მსურს – არ ჩამოვალ... არ ჩამოვ-
 დივარ, არა.
 კომისარი გაცოფდა.
 – თუ ჩამოვარდება, ჩამოვარ-
 დეს... ერთი გიჟით ნაკლები იქნება,
 – გაიფიქრა, მაგრამ თავში სხვა აზ-
 რმა გაუელვა.
 – ახლა რაღა ვქნათ? – შეეკითხა
 სახანძრო რაზმის უფროსი მოხუცს,
 – ეს გიჟი არასოდეს აღარ ჩამოვა?
 – ჩამოვა.
 – როგორ?
 – თავი დაანებეთ და მე ჩამოვიყ-
 ვან...
 ყველა დაინტერესდა, თუ რო-
 გორ ჩამოიყვანდა მოხუცი გიჟს.
 მოხუცმა შესძახა გიჟს, რომე-
 ლიც შეიდასართულიანი სახლის სა-
 ხურავზე იდგა.
 – თქვენო უდიდებულესოებო,
 მეექვსე სართულზე ჩამოსვლას ხომ
 არ ინებებთ?
 გიჟმა სერიოზული გამომეტყვე-
 ლება მიიღო.
 – კარგიო, – თქვა.
 სახურავის სარკმელში შეძვრა,
 კიბეზე დაეშვა, მეექვსე სართულის
 სარკმლიდან ხალხს გადმოხედა.
 – მბრძანებელთა მბრძანებე-
 ლო... მეხუთე სართულზე ჩამოსვ-
 ლას ხომ არ ისურვებდით?
 – ჩამოვალ.
 ყველა განცვიფრებული იყო ამ
 ამბით. გიჟი უკვე მეოთხე სართუ-
 ლის სარკმლიდან გადმოსცქეროდა
 ხალხს.

– დიდების ღირსო იმპერატორო
 ჩემო, ნეტავ, ხომ არ გაქვთ სურვი-
 ლი მესამე სართულზე ჩამობრძანე-
 ბისა? – განავრძო ისევ მოხუცმა.
 – უეჭველად... – უპასუხა მან.
 გიჟი მესამე სართულის სარკ-
 მელთან იდგა. ახლა ის არც იმან-
 ქებოდა და არც იგრიხებოდა, რო-
 გორც სახლის სახურავზე. მას ნამ-
 დვილი მეფის იერი მიელო.
 – დიდებულო იმპერატორო, მეო-
 რე სართულზე არ ჩამობრძანდებით?
 – აუცილებლად.
 მეორე სართულზე ჩამოვიდა.
 – ხომ არ ექნება თქვენს აღმა-
 ტებულებას სურვილი პირველ სარ-
 თულზე ჩამობრძანებისა?
 გიჟი ქუჩაში გამოვიდა, ხალხი
 გაარღვია, პირდაპირ მოხუცთან მი-
 ვიდა და ხელი მხარზე დაადო:
 – ჰეი, – უთხრა, – შენც რომ გიჟი
 ხარ, უდავოა... ამქარი ამქარს გაუგებს.
 შემდეგ კომისარს მიუბრუნდა:
 – ჰა, შემკარით და საგიჟეთში
 გამგზავნეთ. ახლა კი ისწავლე, რო-
 გორ უნდა მოექცე გიჟს?
 როცა გიჟი გაგზავნეს, დაინტე-
 რესებული ხალხი მოხუცს მოეხვია:
 – მამავ, როგორ მოახერხე ეს
 საქმე?
 – ეეე... – თქვა მოხუცმა, – იოლი
 არ არის. ორმოცი წელი ტყუილად კი
 არ ვნაყავდი წყალს პოლიტიკაში...
 შემდეგ მძიმედ ამოიოხრა და
 წარმოთქვა:
 – აჰ, აჰ... ახლა რომ მუხლებში
 ძალა მქონდეს, მეც ავიდოდი სახუ-
 რავზე და უკვე ველარავინ ჩამომიყ-
 ვანდა ქვემოთ.

თურქულიდან თარგმნა
ელიზბარ ჯაველიძემ

„ლ.ს.“ რედაქტორის მინანერი

ძვირფასო მკითხველო!
 ძვირფასო ამომრჩეველო!
 ხომ ნახეთ, ადრე თუ გვიან ყველა გიჟი მაინც ციხეში მიდის!
 უკეთეს შემთხვევაში – საგიჟეთში!
 ამიტომ, იქნებ, მანამდე ვცადოთ და თავი არ გავაცუცურაკებინოთ ამ
 ჯურის მატრაკვეცებს, თორემ, რა დრომდეც უნდა დაჰყოს გიჟმა სახურავ-
 ზე, მაინც ხომ ვერაფერს მოიფიქრებს ისეთს, სახლში წყალი რომ არ ჩამო-
 ვიდეს?
 ეს ყველაფერი, უბრალოდ, წყლის ნაყვა იქნება!
 წყლის ნაყვა კი, სახლის სახურავზე მოხდება ეს თუ პირდაპირ პრეზი-
 დენტის სავარძელში, ერთი და იგივეა!
 ამიტომ, კიდევ ვიმეორებ, ნუ ავყვებით ყველა მატრაკვეცას, ხალხო და
 სხვების დასაცინი ნუ გავხდებით!
 თორემ მე რა, რა მრჯის, ამათი კრიტიკის გამო თავს რომ ყოველდღი-
 ურად საფრთხეში ვიგდებ?
 ნუთუ თქვენ გგონიათ, ამ ახალგაზრდა რეფორმატორების საარჩევნო
 ფაფხურს რომ ვუყურებ, მე ნაკლებად მეციხება?
 არადა, თუკი სურთ, ქუჩებიც ასუფთავონ, სახურავებზეც ავიდნენ; თუ
 უნდათ, იქიდანაც ჩამოვარდნენ, ოღონდ ამ ჯამბაზობისთვის ჩვენ მათ
 პრეზიდენტებად ნუ ავირჩევთ!..
 რა, ჩვენზე ნაკლებად კეთილშობილი ხალხია თურქები? ხომ ვნა-
 ხეთ ზემოთ, როგორც კი გიჟი სახურავიდან ჩამოვიდა, იმ წუთას ციხეში
 (გნებავთ, საგიჟეთში) გაუშვეს!
 სხვათა შორის, არც არავის უკითხავს, ის ციხე მისი აშენებული იყო თუ
 არა!..

გაზეთი „ლ.ს.“, 20-26 ივნისი, №25

მანანა ლიციშვილი

მამულის მინა

ააფრენს ღელე კალმახის წინკალს,
შორს ოქროსფერად მღელვარებს ყანა,
რარიგ ტკბილი ხარ, მამულის მინავ,
რა ტკბილი ხარ და რა მწარე თანაც.

იცისკრა. ზეცის განიხვნა ბჭენი,
მთები - დაყრილი ლომის ბოკვრები...
მე თუ ვიცოცხლე, ვიცოცხლებ შენით,
თუ მოგკვდი, მხოლოდ შენთვის მოგკვდები.

გადიმქუხარებს ტყეებზე მეხად
ჟინმორეული ირმის ყვირილი,
ჩემი სიმღერის მიზეზი შენ ხარ,
შენ ხარ მიზეზი ჩემი ტირილის.

და იღენება ჩემი მზის კალო,
ხვავს ვკრებ, თითები გავაფინალე,
მოყვრის სიყვარულს უფლისგან ვსწავლობ,
მტრის სიძულვილი შენით ვისწავლე.

შენს სიყვარულზე არც როდის ვდაობ,
სარკმელთან ჩუმად შრიალებს თუთა,
რა მაღალი ხარ, მამულის ცაო,
და რა ძალიან ახლოს ხარ გულთან.

ააფრენს ღელე კალმახის წინკალს,
შორს ოქროსფერად ბრიალებს ყანა,
რარიგ ტკბილი ხარ, მამულის მინავ,
რა ტკბილი ხარ და რა მწარე თანაც.

ის მაცოდინა

ვინ ნახა ამბის მომტანი,
სულეთს ავ-კარგის გამგები,
ბოგანოც ისე დამინდა,
ვით სხვილოს ციხის ამგები.

ის მაცოდინა, ნეტავი,
უფლის ნებით და განგებით, -
ჩვენ გვეკარგება სამზეო,
თუ ამ მზეს ჩვენ ვეკარგებით.

სიხარული დავაგუბე

ჩემით ველარც ჩემსას ვჩემობ,
ვერც შენ განახავ იმკვირია,
შე საბრალო დედაჩემო,
ეს რამდენი გიტყვია.

დაგლტობია ცრემლით უბე,
აღარც კალთა შეგრჩა მშრალი,
სიხარული დავაგუბე,
გადმოვიდა მღვრიე წყალი.

ფიქრით დავალ ღრუბელ-ღრუბელ,
გალობანი მესმა ციდან...
სიყვარული დავაგუბე,
სიძულვილი გადმოვიდა.

მომინისლავს თვალებს სევდა,
ვეხეტები კარით-კარად,
ია-ვარდი დავთესე და
ნარ-ეკალმა გაიხარა.

ჩემით ველარც ჩემსას ვჩემობ,
ვერც შენ განახავ იმკვირია,
შე საბრალო დედაჩემო,
ეს რამდენი გიტყვია.

აღსარება გითხარით

მეუფე ისაიას

გარეთ გაზაფხული ზეობს,
აყვავილდა თიხნარი,
ლექს არ ვამბობ, მეუფეო,
აღსარება გითხარით.

გულთან მითრთის მიმე წყლული,
როგორც ფიცხი იაბო,
თქვენ, ერთადერთს, ჩემი სულის
ჭრილობებზე გაიმბობთ.

ეფინება ნამი ტყე-ველს,

კრთება მთვარის ლებანი,
მეუფეო, მომიტევეთ
ჩემი შეცოდებანი.

მარტო ვიყავ, როგორც ოლე,
არც მახსოვდა, ვინა ვარ,
უფლის რწმენა გამაყოლეთ
გოლგოთისკენ მიმავალს.

გადაფურჩი ბნელს და ავდარს,
ახლა მიმიძიხს ფიქრი და
თქვენი სიტყვაც მიფარავდა
შეჭიდებულს სიკვდილთან.

მობრძანდებით ღვთიურ ნათლით,
ნუ ამღვრევ, ქარო, ცას...
ელოდება შუა ქართლი
თქვენს კურთხევა-დალოცვას.

გარეთ გაზაფხული ზეობს,
აყვავილდა თიხნარი,
ლექს არ ვამბობ, მეუფეო,
აღსარება გითხარით.

ისევ მოვა მალე მარტი

უამური, ცივზე ცივი ქარი ქროდა,
გამშვიდებდი - ისევ მოვა მალე მარტი
და იების დაგშვენდება ლურჯი ქობა,
ვით შუშანიკს სადედოფლო პალეკარტი.

არ ვიცოდი, ვინ იყავი, სადაური,
არ მიკითხავს სალოცავი ანდა რჯული,
გისდებოდა პენჯაბური ხატაური
და თვალები, ვეფხვის მზერით დახანჯლული.

მთვარის გზებით მოდიოდა მთებში ღამე,
ძლივს მოგაგენ, შემეცვალა ალბათ მხარი,
აღსარების ცრემლით კალთა დაგინამე
და შენ მაინც ერთი სიტყვაც არ მითხარი.

დრო გავიდა.
ყანა უკვე სამკელია,
ზოგჯერ მაკრთობს მოლოდინი ავი სეტყვის,
ნუთუ ჩემთვის საამბობი დაგელია,
ნუთუ დღესაც აღარაფერს აღარ მეტყვი.

შენთან მოსვლა არ მქონია განზრახული,
იცის ღმერთმა, უნებურად მოგყევ ბადეს,
დამინოდე დროის რტოდან გაზაფხული,
რომ მწყურვალი იმედები ამიყვავდეს.

გახსოვს ის დრო, როცა ცივი ქარი ქროდა,
გამშვიდებდი - ისევ მოვა მალე მარტი
და იების დაგშვენდება ლურჯი ქობა,
ვით შუშანიკს სადედოფლო პალეკარტი.

სამღურაპი

მადლი მფენია უფლისა,
ცხრაჯერ ცხრათვალა მზე ვითა,
სადა აქვს, ნეტავ, სანუთროს
თავ-ბოლო, ზევით-ქვევითა.

პერანგს დარდისას მაცმევენ
ავნი, უმსგავსნი ქცევითა,
გავლიე ნუთისოფელი
სულის ძლივს ამოქცევითა.

რა ძლიერ გადავიღალე
სოფლის სიმუხთლის მზერითა,
უძმო, მტერგალალებული
ვერ წავალ ჩემის წერითა.

სახლო, ტიალად დამრჩალო,
ყანავ, ნამკალო ჯერითა,
გადამელია თვალ-გული
თქვენს გზაზე გამოცქერითა.

გამიფრინდნენ მეგობრები

ჩუმი შარიშური ფარჩის,
ცა - კუმტი და ხენეში,
რანაირად მარტო დავრჩი
ღმერთო, ამ სიბერეში.

მოდის ბინდი ნება-ნები,
იცრიცება ოცნება,
გამიფრინდნენ მეგობრები
ცაში ანგელოსებად.

ფერებია ისე მრეში,
რის ყვავილი, რა ხილი,
გულს მიგმირავს ასჯერ დღეში
მონატრების მახვილი.

გაიკვირტნენ ალუბლები,
გაიღვიძეს ატმებმა,
ნუთუ ჩვენი საუბრები
მხოლოდ მე მენატრება.

ახლა საით შეგეგებოთ,
გამონვდილო მკლავებო,
სად წასულხართ, მეგობრებო,
სულის ნათესავებო.

მომიმრავლდა, ვატყობ, წყლული,
მახვილს ვხედავ ალესილს,
მაგონდება თქვენეული
სინაზე და ალერსი.

იმ გარდასულ წლებზე ვწუხვარ,
იმ დღეებით ვთბები და
ამ გულიდან არ წასულხართ
და არც ამ ლექსებიდან.

ჩუმი შარიშური ფარჩის,
ცა - კუმტი და ხენეში,
რანაირად მარტო დავრჩი
ღმერთო, ამ სიბერეში.

ჩვენი

დროის წისქვილი უღმობლად ფქვავს
კვლავ თავის საფქვავს,
შენს პატრონს მუდამ სველი მქონდა
თვალთა უბე და
მე თუ არა ვთქვი,
შენ თუ არ თქვი,
თუ იმან არ თქვა,
მამინ ქვეყანა
უსათუოდ დაიღუპება.

ყველამ ჩეროში თუ გავშალეთ
ჩვენ-ჩვენი ნეტა
და გაფხიზლება დაგვეზარა
თვალზე რულიანს,
ჩემს გორდას,
შენს თორს,
მის სიათას
ყანგი თუ შეჭამს,
ეს მინა-წყალი
სამუდამოდ დაკარგულია.

ვერავინ გვიხსნის,
საქართველო ჩვენა ვართ რადგან,
გვაკმარე, ღმერთო,
ჩვენივე სახლში ყოფნა დევნილად,
მე თუ აღვსდექი,
შენ თუ აღვსდექი,
იგი თუ აღვსდექი,
მამული მამინ
ჭეშმარიტად გადარჩენილა.

წიგნების კვლევა

„შეყვარებული შექსპირის“ ნახვისას

ჩამოვიხსენი სამკაული ნაირ-ნაირი, შემოვიძარცვე ოქრომკედი და ნაქარგები, თალხი სამოსით ზნელ ღამეში ჩავიკარგები და მოლოდინით ათრთოლდება ლურჯი ჰაერი. წყალმა ნაილოს ჩემი ნიჭი და სილამაზე, ზღვაგანძეული, უწმინდესი ჩემი სახელი! ოღონდ მესმოდეს სიყვარულის მძლავრი ძახილი – განვეშორები სიხარულით მბრწყინავ დარბაზებს. ჩემი საქმროა, მამის ნებით, ამაყი ლორდი, მე კი მხურვალედ ველოდები ცეცხლოვან ქაბუქს, არ ძალუძს მისი შეჩერება საშინელ ქარბუქს, მოვა და კოცნით დამავინყებს მტანჯველ მოლოდინს...

ღამე ჩვენია, სიყვარულის მაღალ უფლებით, ჯანდაბას, თუკი განთიადზე დავიღუპებით!

ნატვრა

მატარებელს თვალი გაავაყოლე – ახლა შიგ ვიჯდე და მივდიოდე, მხლებლად მომყვებოდე გულისტოლი, შემკრთალს მზის ღიმილით მიღიმოდეს. საით მივდიოდე? – სულ ერთია, – ბოლო სადგური სულეთია. რაზე ვსაუბრობდე? – როცა გიყვარს, თავლად გენვეთება ყველა სიტყვა.

შენთვის სიკვდილი მომინდა

აიმ ქარს ჰკითხე, რაი მჭირს, იმან და წვიმამ იცინა, შენთვის რო თვალი მომეკრა, რამდენი დილა მიცდია, რამდენი ღამე ვათიე შენზე ფიქრით და გლოვითა, ცათ გავარისხე უფალი ერთხელ დანახვის ნდომითა. ბოლოს რო ნატვრა ამიხდა, თვალი შეგასწარ გორითა, შენთან სიცოცხლე კი არა, შენთვის სიკვდილი მომინდა.

ცხენის თქარუნზე ვიცანი

წყაროზე წავე მარტოი შიბით მორთული კაბითა, ნიავი შემომეგება ტკბილად სასმენი ამბითა: მოვალის შენი ყველაი თავისის ციხე-ქავითა, საომრად გამზადებული, ბედაურითა შავითა, წინ გადაუდექ მწყურვალეს, წყალი შაასვი ჯამითა, უთხროდე შექარსიტყვები, გულს ნუ მოუწყლავ ჯავრითა. ღანვზე ყაყაჩო ამენთო, თვალი ამევსო ნამითა, სხეული ვინამ შამიკრა, გული დავლაღე დავითა: ვერც ფეხი დავძარ, ვერც ენა, ვერც ავიხედე წამითა, ცხენის თქარუნზე ვიცანი – ჩამიქროლა და წავიდა.

ამირან ლოლაძე

• მე არ მზრდიდა ლაო ძი და კონფუცი და მე ვარ ნიდა. მე არა მწამს არც ბუდა და ალაჰი და ტალახიდან წარმოქმნილი შავ მინიდან ამოზრდილი ბალახი ვარ, არყოფნიდან კვლავ ყოფნაში სახეცვლილი. შენი ხელით ჩამოქნილი ერთი ციდა სანთელი ვარ ცვილის. მიხარია, მეც მიმიძღვის მცირე წვლილი. მე ვარ მნათე შენი დილის, შენი ცისა

და მე ვტირი, ჩემი ცრემლი ისხარია მაისისა მისხალ-მისხალ ჩამოღვრილი ამღვრეული ციდან. მე ვარ ნიდა, ხე ვარ, შენგან ხელდასხმული, ყოველ სისხამ ვყვავილობ და ნაყოფს ვისხამ.

• ხვალიდან, რომც ჩადგეს ქარიშხალი და რომც გამოვიდეს ტაროსი, – თებროლე მხარზე კოკითა არ ჩამოვივლის წყაროზე ნარნართა და როკვითა. ტყუილად მოჩქეფ, დურუჯო, ველარ ჩამობან გიშრის თმას, ანტალიის მზე ურუჯავს ტანს სადაფსა და ყირმიზსა. ხავერდით რომ ბიბინებ, მოლო, ამაოდ მოელი ნაცნობ სიტყვას და სილბილეს სურვილსატანილ ირმისას; იმისი ყურის ბიბილოს თავლში გაქნილი სიტყვებით ეჩურჩულება ურჯულო, ლოცვებს უკითხავს მაგიურს; მისი სალუქი სხეული ქართული გენის მაგიერ სხვა თესლს ადვილებს წიაღში; აღარცვინ ცრემლებს შეაშრობს, არცვისი მოიმედეა; დადაღეს მწარე წყევლითა, განირეს, როგორც მედეა. ხვალიდან, რომც ჩაცხრეს ქარიშხალი და რომც გამოკეთდეს ტაროსი, – თებროლე მხარზე კოკითა არ ჩამოიბრუნეს წყაროზე კისკისითა და როკვითა.

ჰოი, დედანო, დედანო! – ქვითინებს ბერი ქედანი.

გულს მოუსმინე

რისი მთქმელია გაცვეთილი სიტყვა – „მიყვარხარ“, ჩემს გულს უსმინე გულისყურით, გულის ნათქვამს გული აღიქვამს; როდესაც გული ლაპარაკობს, ბაგენი დუმან, ვერ გამოსცემენ გაქვავებულ შორისდებულებს, გულის სიღრმიდან რომ ამოდიან. ყოველი სიტყვა უძღურია, რადგან ამ განცდას, ვულკანივით რომ თუხთუხებს ჩემში, მაინც ვერ იტყვის, ვერ გამოსახავს სწორედ ისევე, როგორც წყალში ტაშს ვერ დაუკრავ ანდა ჰაერს ვერ ჩაიხუტებ! გულს მოუსმინე გულისყურით, ყურები ცვილით ამოიგმანე, ხოლო თვალები ქუთუთოების დილეგებში ჩაამწყვდე, რომ არ გაცდუნონ!

რევაზ ტატალაშვილი

მწამს ერთი ღმერთი

ხან უგრილესი წვეთი ვარ ცვარის და ვეფერები ფოთლებს ამ ხეთა, ხან ავდუღდები, როგორც მაჭარი და ასფუთიან ქვევრებს დავხეთქავ.

ხან გავიჭრები ველად მიჯნური და დულსინეას ვეძებ მაშვრალი, ხან ხერთვისივით ვარ გარინდული და ქარში მცვივა ლიბოს ნაშალი.

ხან ტკივილები სულში კვნესიან, ყვეარ ხარით მინდა განევა. მწამს ერთი ღმერთი, ერთი მესია, ასე იყო და ახლაც ასეა.

მერე ყველაფერს ვინყებ თავიდან, თავიდან უნდა კოშკებს შენება, თორემ ცხოვრება ისე გავიდა, არსად არ არის ჩემი ხსენება.

თხემით ტერფამდე, სულით ხორცამდე მსხვერპლად მივიტან სიცოცხლეს მასთან და ვიმარტვილებ, როგორც მონამე, ასი ათასი მონამის მსგავსად.

ხან სევდიანი ჩამოჰკრავს ზარი, დღენი სკდებიან სულში ნალმებად, ხან ავდუღდები, როგორც მაჭარი, და ასფუთიან ქვევრებს დავხეთქავ.

ნოსტალგია

დასთენებია, მთვარეს თავზე დასთენებია, იცოხნებია თივის ზვინთან ლომა ხარები, მოგონებათა გრძელი წყება ამდევნებია, წყლის ნაპირიდან ჭინკებივით მოხარხარებენ.

ხტიან ფაცერში დანიწკლული კაპუტები, ხის ნაპრალიდან საცოდავად მოთქვამს ჭრიჭინა. როგორ სჭირდება ამ მიდამოს ხმა პოეტების, დაამშვენებდა მეთევზეთა ველურ ყიჟინას.

ვიწრო ხიდის ქვეშ, სოფლის გზაზე ღელე ანჩხლდება, გვირილების და თივის სუნი ჰაერს აჯერებს, ურემს მიუძღვის მგლისმუხლება ბაბუაჩემი და გაბზულ კვნესას მოგუდულად მიმოამღერებს.

აიზლაზნება ალაგ-ალაგ კერიდან კვამლი, ცისკრის ვარსკვლავი დაადნება ეზოს და ყორეს, სიჩუმეს ფარდას ჩამოაგლეჯს ყივილი მამლის, ფეხის ბაკუნი აუტყდებათ ახორში ხბორებს.

ასწლოვან ხეზე ჩიტუნები დაფეთდებიან, გადაუფრენენ ორლობებს დილის ქარებად, დასთენებია, მთვარეს თავზე დასთენებია, იცოხნებია თივის ზვინთან ლომა ხარები.

შენყალბების სონეტი

უფალო, შენგან ბოძებული წლები ზღაპრული ფეტვის მარცვლებად გავატანე ქართა ქარებას. არც შური მკლავდა მოყვასისა, არც ანგარება, ლექსით, ქალით და სამშობლოთ ვიყავ ზაფრული.

ოღონდ, ეგ არის, შენს სიდიდეს ვერ მივეახლე, შეიდ საიდუმლოს ვერ ვუშაღე სულში კარვები, ენა თუ მინყივ ადიდებდა წმინდა შენს სახელს, მაკვარანცხოზდა ფიქრი ჩემი გაუთავებლივ.

იყო ბრძოლა და უსასრულო გულმდუღარება, წამიდან წამზე მეცვლებოდა სულის ხარება, ყურს რომ ატკობოდა უნაზესი ჰანგი ციური, აღმიტაცებდნენ სიამენი ამქვეყნიურნი.

ლოცვის მაგიერ ლექსი გკადრე მაღლის მთხოვნელი, ეულს და უგვანს მომიტევე ცოდვა ყოველი!

ღიქოჲნი იჲსოქცჳჲ

მარადიული

ამოგორდება მნათი ციური,
მუდამ დროული, კონსტრუქციული;
ეს წრებრუნვაა მართლაც ღვთიური,
ცოცხლებისათვის ყოველდღიური,
ხოლო მკვდრებისთვის მარადიული!

მაინც, რას ნიშნავს კაცთა გენია,
ის უფლის ნებით მნათად შთენია,
კოსმოსის მტვერი მხრებს დაგვფენია;
ვარსკვლავთ მდინარეს რაც უღენია
მემატიანეს თუ უწერია?!

წუთისოფლის სამღურავი

შემომხვევია ბორჯის ბურანი,
ნისლს წაუშლია სურათ-ხატები;
სოფლის სიმწარით და სამღურავით
ტლუ, უთვისტომო დავებეტები!

სიყმანვილიდან მჟღერი ეფვანი
მკერდზე მკიდებდა სევდის კაეშანს,
მაკრაზანებდა დღე – აბეზარი,
რომელმაც ბოლოს თავი აიშვა.

თურმე ტანჯვაც კი შინაურდება
თუ გაუცვდება მიმინოს ჭანგი,
აიშლება და უხმოდ ბრუვდება
სიმებდამწყდარი პოეტის ჩანგი.

მომძალებია მხოლოდ ურვანი,
არ ჩანს იმედის მისხალ-ნასახიც,
სოფლის ტკივილი და სამღურავი
დამქცევად მერგო
ტრფობის სასახლის!

ღარდი – ცხელი ტყვიის გულა

ფრთონავს ფიფქი...
ვაკეს ფარავს
თოვლის თეთრი სუდარა;
სულ ჩამესმის წირთხლის კარად
შენი ჩუმი მუდარა:
– ყურადღებით იყავი და...
ბიჭო, ასჯერ ჭკვიანად;
ნახე? უცებ ვინც წავიდა,
ყველამ დაიგვიანა!
ან ამ სიტყვებს ვინლა მეტყვის,
ხმას ვინ გამცემს ნეტავ?
დამელუნა ჟამის ეტლი,
გზები ჩამეკეტა!
თავად უსმენ თოვლის შრიალს
ლოლუებად ქცეული,
შეენივთე მინის წიაღს
მთელი გრძნობით, სხეულით!
ვაყურადებ, გარინდულა
ზესკნელიც და ქვესკნელიც,
ღარდი – ცხელი ტყვიის გულა –
გამიხადე ფერმწერი!
აზრი არ აქვს გათენებას,
თუ არ ვისმენ შენს ნათქვამს,
მწუხარება ნება-ნება
მორიგ დღესაც შესანსლავს!

...თოვს!
ფიფქების ყაისნალით
იქსოვება ყოველი;
დამლენვია ლოცვით დაღლილს
ჩემი სვეტიცხოველი!

პერ აუხსნია

წყაროს მირაჟო –
დაჭრილ ირემის...
ირემს ბლავილი არ ეძრახება,
როცა სამყარო ნისლში ირევა,
უჩინარდება ყველა სახება.
ვის მიექსოვოს ხსოვნის ძაფებით
ამდენი ჭირხლის ერთად მხილველი,
თუკი სიშმაგით, ქარგამძაფრებით

მკერდზე ეცემა უფროდ ფრინველი.
ირმის ყვირილი მოთქმის ტოლია,
დაეხეტება ხევ-ღრე მარტოკა,
მისმა სიზმრების ანატომიამ
ხედავთ? თოვლჭყაპიც ვეღარ გასტოპა!
სერავს ჭიუხებს გულდაკოდილი,
ამაო უჩანს ხმოზა ცალისა,
დღეს ჩაკირვია გენში კოდივით
ალიარება წარმავალისა!
თურმე უცაბედ დიდი მოთმენის
ჟამი განელტვო –
ყინვის ყანიმით,
ეშხში შხუილი ისმის არწივის
და შიშისაგან თრთიან ფოთლები!
არწივსაც არ ჰყავს მწე და მრჩეველი,
ალაღბედზეა,
ყოფა ეგ არი?
სანუთროს არსი გაურკვეველი, –
ცოცხალთთვის რჩება გაუგებარი!

ამიხსნას ვინმე

მშვენიერების წარმავლობა
ვერ ამიხსნია,
რაც გავჩენილვარ – ჩემს სავალზე
რუხი ნისლია,
უცილობელი ავდარი და
პარაკლისია,
ნუთუ ცხოვრება ტანჯვაა და...
დანაკლისია,
წუთისოფელი საბოლოოდ
მაინც ვისია?
ვინმემ ამიხსნას ამა ქვეყნად
ჩემი მისია!

...მშვენიერების წარმავლობა
ვერ ამიხსნია!

საფლავშიც ვერ დავცხრებითა

თავს დამტყდომია ტორნადო,
ვაგროვებ თმენის ნამსხვრევეს,
დაფშვნილხარ გულო-ფოლადო –
კორიდასავით მახელებ!
ხარი წითელ ფერს ვერ ჰგუობს,
ჩხვლეთა ეზმანა მწარისა;
კვლავ ბედისწერას ერთგულობ –
ის არ დაგტოვებს წამითაც!
თუმც, რაა წუთისოფელი –
ბოლომდის შერჩა არავის;
ის გაჩენიდან ორ ფერის –
ორი სანყაო, მარანი
თეთრს და შავს ისე აურევს –
მორევს ადულებს კარგადა –
ძე – კაცის ხიბლი, აურა
უცბად შეგრძნებას კარგავს და
რჩები ყველას წინ ლაჩარი,
დარდს წინ საფლავი უგია,
რწმენა გიორგის, ლაშარის
თვით მლოცველს ვერ გაუგია –
წამომპარვია როგორა
ტორნადო მრისხანებითა –
ტანჯვა-წამება მოგორავს –
საფლავშიც ვერ დავცხრებითა!

უმთავრესი კი, მხოლოდ ეს არის!

ღმერთმა გვასესხა წუთი-სოფელი –
ზოგს ერგო მეტი,
ზოგს კი – ნაკლები
და სანამ გვქვია მზეზე მყოფელი,
არ მოგვცილდება ჭანგი ამკლები!

დინოზავრის კვალს თუ ვერ დავტოვებთ,
კაცობის დაგვრჩეს ნაფეხურები,
დღე რომ დღეს ერწყმის,
დროს უპატრონე
და განიკურნე წყლული სრულებით!

ნუ შეეცდები, სიმდიდრე ნახო,
პატიოსნება არის მთავარი,
პანია ეზო, ვენახი, ახო,
წვიმისას ოდის მჟღერი ყავარი!

ნიჭს დაანათლე შრომის წყალობა,
ეს შეგონება ძველზე ძველია,
ნუ მოსთხოვ ბუღბუღს სტვენა-გალობას,
ის ხომ ისედაც მგალობელია!

ღღეს – სიცხადეში

არ იყო ეგ გზა ჩვეულებრივი,
მძიმე გახლდათ და ნარ-ეკლიანი;
მას უამრავი ჰქონდა ჯვბირი
ალმა და დაღმა მორევთ წრიალით!
არავინ გვყავდა მწედ და მემინდედ,
სარეკელობდა ისლის წისქვილი,
ჩვენ ვიძახოდით:
– ღმერთო, შეგვინდე,
რადგანაც ჩვენაც გვქვია ღვთის შვილი!
მცირეზე გულით გავიხარებდით,
ერთგულად ვზიდეთ მძიმე უღელი,
არ შედრკა ქედზე ქედი ხარების –
გვერჩოდა ძალა შეუზღუდველი!
გულმიცემულად ნიგნი ვაგროვეთ
და არა ფული,
ოქრო ან ვერცხლი,
ჩვენი გულისტქმა ბევრს გავაგონეთ,
არ დავაკელით კერიას ცეცხლი.
ტრადიციები არ დაგვითმია,
(დღეს არად უჩანთ ტრადიციული!)
ქრისტეს მცნება და საღმრთო ბიბლია
მიგვაჩნდა მნათად მართლაც ღვთიური.
ეცადნენ კილვას, თუმცა ამაოდ!
პირფარს იწერდნენ ჩვენი მხილველნი,
დაჭრილებს უმაღ ვცხებდით მალამოს
თანააღმობის, ძმობის სახელით!
უხასიათო და უხიაგი
ნერვებს გინენდი კაცი – ფარსაგი;
მერე კი დილის შუქის ცრიატით
არ გემჩნეოდა წყენის ნასახიც!
ქვეყნად არავინ არა მეგუღვის
შენებრ კეთილი, სათნო, დამთმობი,
როგორ არ უნდა ვიყო შეძრული,
როცა ჩამიქრა მე ეს მნათობი!
თვალეებს მიჩრდილავს შავი სუდარა,
ცრემლებმა ვეღარ გაფლითეს აფრა,
არ გესმის ჩემი ხვეწნა-მუდარა,
რასაც განვიცდი ყოველ წუთს მძაფრად.
სულის შებერვის ნამდვილი ღირსი,
რა ვქნა, საჭიროდ ვერ მოგიარე,
ახლა ვწრიალებ, ნეტავი რისთვის,
ხომ არ მივმართავ ცრემლის პიარებს?!
ო, არა, არა! გოდება სულის
იმ ჩავლილ დღეთა მონაწურია:
მარტოდ შთენილი ან გარდასულის –
მე შენთან ერთად ხილვა მწყურია!

ნ ა უ რ ჯ ა თ ე ვ ი

ქველი რვეულიდან

თავბრუდამხვევი ტემპი

რალა გვიშველოს ქრისტემ, ბეთლემმა, ხერხემლის ძვალი ზურგზე მეთლება, გვესევა ჭირი, გრძელდება ისევ ერის დაცემა და გადაღლება.

ჩვენი ქუჩის რესტორნები

(სამუდამოდ დაკარგული მყუდროება)

ელავს გუნდი ვარსკვლავთა – გაბნეული ბრინჯი... მთელი ღამე ძლივს ვუძლებ ვიოლინოს პრინცილს, ვბორგავ, ღამის ყურებში ჩავიჩურთო ჭინჭი.

მოქიფენი

გადაბმული ღრეობა ამსუბუქებს ქისას, შეკვივლებაც თან ახლავს კისკის ბოზებისას, ბევრი ასე პოულობს ცხოვრების აზრს, მიზანს.

გულჩვილობის შედეგი

ტყუილად ფიქრობ – ვილონო რამე, თუნდაც დამკიდო, მზეზე გამფინო; ხურდა მათხოვარს ჩავუგდე და მე ველარ ვყიდულობ ნაყინს „ბამბინო“.

ძმარი მევლება

(სამარცხვინო სამაია)

არ ვამბობ (გული კვლავ აყირავდა) არც მოსაწონად, არც დასაწუნად, იმათგან, ვისაც ვიცნობ პირადად, სულ მეჯავრება სამი კაცუნა... შარშან, ზამთარში ვფიქრობდი ამას. ბუხარი. ცეცხლმა გაიტკაცუნა.

გზიდან გადახვევა მოგინდება

მძმარავს დანახვა სიფათის მათის, გინდ დაფნით მორთონ, გინდ – ალოეთი, გული მერევა, იმდენი დადის ვითომ კაცი და ვითომ პოეტი.

განწირულები ვართ

(განგაშის ხმა)

ბევრი გადასულია ხვეჭასა და გლეჯაზე, ინალდებენ თავისას მეხაშე და მეჯაზე.

სასახლეებს სჭირდება ხან აგური, ხან კირი, ჩვენ სისხლს სვამენ „ბანკებით“ მევახშე და ბანკირი.

ყველაფერი აღმოჩნდა ვანოსი და ნიკოსი, ვინ დაჩეკა ამდენი ბრექი პოლიტიკოსი.

განვე-გამონევანი ათასნაირ ბანაკთა, თუ რამ გვექონდა სიკეთე – მოისპო, გაჩანაგდა...

ქრთამი – ყოველ ნაბიჯზე, რის სალარო, რა ფოსტა,

კაცი კაცთან, დიდ-პატარა გაიხრწნა და გაბოზდა.

ზურგში დანა – ძმობის წილ, ღვინის ნაცვლად – არაყი... ყაჩაღობენ, კაცის კვლა უკვე გროშიც არა ღირს.

ვიღას ახსოვს სიკეთე, შენი ნიჭი, მელოსი; ბენჯზეც აღარ კიდეა ბედი საქართველოსი.

კუჭზე დაფუძნებულნი

ვერ გადურჩა იმათ ანკესს – ვერც ბაზარი და ვერც ბანკი; მიიტაცეს და შექანქეს, თუ რამ იყო შესაქანქი.

გამოურთეთ მიკროფონი

შენსავით ურცხვი, ფლიდი შენდარი, ჯერ არ შობილა პარლამენტარი... ვინ გაგაჩინა ურჩხულ-დრაკონად, ნეტა, შენი ხმა არ გაგვაგონა.

მცირე დაჩვილება

(ვაჟას მოტივზე)

აბაზანა ვერ გავმართე, ვერ ვქენი ჭუპა-ჭუპაო, მოკასინები არა მაქვს, ცოლს არ მიცვია „მუბაო“, სიგლახე-სიბეჩავესთან ასე ვინ შემატყუპაო.

ძველი სიბრძნე

არ ვარგა შური, მტრობაი, გვასწავლის ერთი რობაი.

რჩევა

ყური მიუგდე ძენს – სიკეთეს, სიბრძნეს გძენს.

არაფერი იცვლება

ყოველ ნაბიჯზე ალიანსები – გაიძვერათა, ნაძირალათა, კარგს არ გვიქადის მათი შანსები, იკვრის ცხოვრება – ძველი ბალადა, ასე ყოფილა, უნდა მიერთვას, ზოგს – ჩახოხბილი და ზოგს – ბალანდა.

კაფკას იგავი

სულერთია, იმ ბნელ სოროს, სწრაფად გათხრის თუ ნელა; საბრალლო შავი მინით გათხუნული თხუნელა.

ჯოჯოხეთის მაშხალა

(თავზე საღებავი გადაასხეს)

დაძრწიან, აღარ გათავდა კუდიანების შაბაში... დამიტინგიცობს, დახტუნავს – ეშმაკი, ქალის კაბაში.

წილში ჩამდვარი

ყური მიგდე, შენი ევრო, ჩემი არი სანახევროდ.

ქუჩაში გასვლა მეზარება

ბოროტისა და კეთილის, სიკვდილ-სიცოცხლის ზღვარო, ყოველ ნაბიჯზე – გლახაკნი, თვალზე რა ავიფარო?!

პანევირიკების ნიაღვარი

ბევრის ხოტბა-დიდება ინერება ოდებად, პატივშია უბირთა ბოდვა, მიდებ-მოდება.

ამას ვინ მოიფიქრებდა

ჰქონია ამ ხალხს ალლო, გეში, შორს მოიტოვეს კომპარტია; დღეს წავიკითხე, რომ ვაკეში მობილურების ლომბარდია.

მცირე რეკლამა

(ციკლიდან „პირის გემო“)

მეგობარო, თუ ჭამა-სმა მოგინდება მადიანი, შენს წინაა საუცხოო რესტორანი – „მატიანე“.

სარფის გიჟი

განცხრომაში გახლავთ ბუჭა, ფული ბლომად ჩაიკუჭა.

გამოვიდა ეყენ დელაკრუას წერილები

ზოგჯერ ვფიქრობ, გარემემო ყველა ბრმაა, ყველა ყრუა, ისლა დამრჩა – ვიყიდო და წავიკითხო დელაკრუა.

ქეიფის მოყვარული

(ძველი თავადის გახსენება)

ასე იძახდა მამუკა – დამიდგით ღვინის ჯამუკა, შემომჩეგია მონყენა, არ მანყენს სმა და ჭამუკა.

რეკლამის ვირტუოზები

(წიგნის ფესტივალიდან გამოყოლილი)

ვიოლინოზე ლამობენ დაკვრას, უნდა ეჭიროთ ხელში ფანდური, შეეფერება მათ ძირს და ნაგრამს – მათივ წიგნები, სიაბანდური.

მეგრანტენი

ბევრი გაძლა და გაკეთდა საქართველოს ნგრევაში; ავსულებს ასალაგმად საჭიროა რევანში.

კუტა ფორია

გაბრძელება იშნება

● ჩაფრენილია ეშმა ბრწყალებით, სხივდანიკრავი ღრუბლის ნაოჭებს, გამურულია ზეცის საცრები, ქერუბიმები ცხარედ დავობენ.

რადგან გარემო ისე დაჩქლითა შენიღბულ არსთა ხილულ მათრახმა, შებრძოლების და გაძლების დვრიტა სულმა უღმობლად ხორცში ჩამარხა.

● ამ გაზაფხულის მწვანე ფერები სხვათა ფერთაცვლას არ ჰგავს სრულიად; მოჩვენებათა ცივი ხელები დაკვარჩხული და გამურულია.

ჩაყინულია გულში ვარამი, სუნთქვა მენშობა ქაოსის ბულით... გაღიმებული შვიდფერი კრძალვით ღვთივ აცისკროვნებს უებრო დუმისს.

● ვერ წამოდგება ასე ადვილად გადათქერილი ღობის ჩელტები; დელგამამ და სეტყვამ სივრცე დაცხრილა, განზილდა მრწამსი უტყვი ვედრების.

დაჭკნა შროშანა, ხმება ასკილი, აღმოსავლეთის ქარმა დაჰბერა... შინაგანობის მწარე სამხილი იღუმალებას ირჩევს სახელად.

სიზმარი

წუხელ, სიზმარში, შავი ზღვის ფსკერზე დავსრიალებდი ხელის ცეცებით; ვძებნე თილისმა, ზურმუხტიც ვძებნე, ვერ მოვიხელთე მაინც ვერც ერთი.

გულს ახარებდა თევზების ჯარი, თავბრუს მახვევდა მათი ნავარდი: უეცრად ვეშაპს მოვკარი თვალი და ურჩ იონას დღეში ჩავვარდი...

შიშმა როდესაც გამომავლიდა, უფალს მაღლობა შევნირე მყისვე, — რომ ვინმეს ყბაში არ ვიყავი და ანგელოზი რომ ფრთებს შლიდა ცისფერს.

პაპუნა ქვარიანი

არ მითხრა, გვინანია

ჩვენ გავექეციტ მთების ჩანჩქერებს და მათ სიმაღლეს ვარჩიეთ მდელი, იქ, სადაც ხელით ვეხებით მთვარეს და მზის სხივები გვეფრქვევა მხოლოდ; მე ვეკითხები მავანს და მავანს: ნუთუ გავთავადით, ბოლოს და ბოლოს, აკვანი არვის ადარდებს, მგონი, და მის ობლობას შორიდან ვგლოვობთ.

ცხოვრების ფილოსოფია

სახლი ავაშენე, ვენახი გავაშენე, ხეხილი მოვაშენე, — ცოტა დამასვენე, მოვკვდე — გამასვენე, სამარეში ჩამასვენე და ყვავილით დამამშვენე. შესანდობარი?! — ალბათ... ოჯახს აკმარე და, ღმერთო, ააშენე!

● აიკრიფება ჭალის ჯანლები, მთებს ვერ დატოვებს ფიქრი წარსულის, მოვა იმედი — გაზაფხული, მწვანე ქათიბი, გამეხარდება, გავლადები — რომ მოტკრციალე კვლავაც ვნახო ფშავში ბაღლები.

ჩუმი გოდება

„აქ ხვნითაც არავინა ხნავს და არც ვინ თესავს თესვითა“ ვაჟა

ვერ ავიხდინე სიზმარი, ცხადლივ ვერ მოვედ შენთან, სათავევ ჩემო და ძირო ჩემო, ჩემო მინავ და წყალო, საგვარეულო სოფელო, მისრიათ კარის პირო; საუკუნეებს ვუმზერ და იმ წინაპრებს ჩემსას, აქ რომ მკვიდრობდნენ უნინ — მოდგმით ოსტატნი ხმლისა და ნამგლის, სახნის-საკვეთის.

● გავიდა დრონი, მინავლდა ღველფი, ჩაქრა კერია, გამოცლილია დედაბოძი ჭერსა და ეხოს. აყრილან აქით და წასულან, ვინ სად და როდის, მაშინ, როდესაც ყმად შეფიცულნი სულ პატრონობდნენ სალოცავებს მეფის თამარის.

ნოდარ მისრიაშვილი

მე და თოვლი

თოვს და ქუჩები აივსო თოვლით და გაინაბა ცხინვალი თეთრად ჩემში შემოდის სიმშვიდე თოვლით და მე და თოვლი დავდივართ ერთად. ამ თოვლს თავისი აქვს ანდამატი, ჩემი მფარველი ანგელოზია და ფიფქზე ფიფქის დაეშვა ლანდი, ფიფქები სულის თეთრი ცრემლია... და მაინც — ასე რად მენატრები, რად მესიზმრები მუდამ ეული და მერე ცხადში რად მეღანდები ხან მიწიერი, ხან მთვარეული... შენა ხარ ჩემში, ვით დიდი მადლი, და მე, ამაყი შენი ღირსებით, ადრეა? მაინც დაგებრუნდები და აინთება ცაზე ცისკარი, მე მოვალ შენთან, მე მოვალ შენთვის, მე, უშენობით მიუსაფარი! თოვს და ქუჩები აივსო თოვლით და გაირინდა ცხინვალი თეთრად, ჩემში შემოდის სიმშვიდე თოვლით და მე და თოვლი დავდივართ ერთად...

● ცხინვალში, როცა გაზაფხულს ემატებოდა მწვანე, როცა აპრილის პაემანს უთვალთვალედა მთვარე, ისეთი წვიმა იცოდა, გადაგვიშლიდა გულსა, ლიახვისპირას, გაღმელებს ვესტუმრებოდი ძმურად. ოსურ ხაბიზგინს რა სჯობდა? ზარეტას წითელ მწნილსა, „მახარაჯინი“, „ფიტჯინი“

ოჯახში ჩვენი ძმისა! ჩამოირბენდა სუფრაზე, ღია, რიალი ძმური, ჩვენში არ იყო მისხალი ბოროტება და შური. ღამით, გვიანით, სიმღერით ავუყვებოდი ქუჩას და მივდიოდი ბიჭები გულკეთილები სახლში... ასეთი მახსოვს ცხინვალი: დარბაისლური, თბილი. ო, როგორ მომნატრებია შენი ბადაგი ტკბილი. ცხინვალში ასე გაზაფხულს ემატებოდა მწვანე. ახლა სადა ვართ, ბიჭებო, სად გვითენდება ღამე...

მე და დედა

ავგისტოა, ცხინვალში ვარ, კარგს ვერაფერს ვხედავ... ასეთი რა დავაშავე მე, ქართველმა, ნეტა, რომ ცხინვალში ჩავრჩი ასე ავადმყოფი დედით: ვინ მარგუნა შხამით სავსე დამცინავი ბედი! ზარბაზნები ქუხან, ქუხან, შუალამით, დილით. მერე რა, რომ დედას ში — ყრუანტელი მივლის. შვილო, თევზი მენატრება, — კრძალვით მეტყვის დედა, ამ სიტყვების გაგონება ჩემთვის არის ელდა... ფული სად მაქვს, დედაჩემო, —

ჩემთვის ვიტყვი ჩუმად, სროლის ხმაზე, უნუგემოდ ტყვიებს ვყლაპავ უმად... თავში ლექსი მიტრიალებს, სტრიქონს ვანყობ ხმებში, და ყოველი თოთო სიტყვა კვლავ მაკვდება ხელში... ზარბაზანი ქუხს და სადღაც კვდება ერთი ბიჭი... ღმერთო მიეც ოსს და ქართველს დაფიქრების ნიჭი...

შენდამი რწმენით

წამოვიხურე მხრებზე წუხილი, ისე მტკიოდი, როგორც აპრილი... და ზარბაზნების ცბიერ ქუხილში ვერ ვიზარბაზნე და გავნაპირდი. ასე ცხოვრება არაფრად მიღირს, სული მაქვს ცხელი ტყვიით დაჭრილი... მე ვერ მივხედე შენს ხოდაბუნებს, ვერ შეგაბნეე ლურჯი ყვავილი. არ მემეტები და, რომ დაგკარგო, სად მოვისმინო შენი ქართული ჩემო იკორთა, როგორც ცის კონა, ვახის მტვენებით მიმოხატული და მინდა ჩენი წვიმები ვკოცნო, შევალო კარი დახშული მზისა, მე მხოლოდ ლიახვს ვენდობი, როგორც ქართლის ცხოვრების მოწმეს და მისანს. მზე ღრუბლებიდან ცაში აიჭრა და გაანათა შენი მთა-ბარი, თამარაშენთან ქართლი გამოჩნდა, ვაშლის ბაღებით მოდის თამარი!

პალკა დარგუაშვილი

მკითხველთა საყურადღებოდ!

გაზეთის გამოწერა უკვე შესაძლებელია. ამისთვის საჭიროა დარეკოთ ან მიაკითხოთ პრესის გავრცელების სააგენტოებს: საქარესა (გურამიშვილის გამზ. №64, ტელ: 2 51 85 18), მაცნე (საირმის ქ. კორპ. №4, ტელ: 2 14 74 22), პრეს-

ქსარესი (ი. ჯავახიშვილის ქ. №86, ტელ: 2 96 23 11), ჯეომედია (გ. ჩუბინაშვილის №50, ტელ: 2 95 51 70), პილონი (წერეთლის გამზ. №113, ტელ: 2 34 77 43), პრესა 2012 (წერეთლის გამზ. №142, ტელ: 2 34 09 35).

გაზეთი დამოუკიდებელია და ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით.

რედაქციის აზრი, შესაძლოა, არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის მოსაზრებებს. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ძვირფასო ავტორებო!

რედაქციაში გამოსაქვეყნებლად მოტანილი ან გამოგზავნილი ტექსტი არ უნდა აღმატებოდეს A4 ზომის ოთხ კომპიუტერულ გვერდს!

დაბეჭდილია შპს "ასავალ დასავალის სტამბაში" მისამართი: თბილისი, აგლამის ქ. 39 ელ. ფოსტა: print@asavali.ge

მთავარი რედაქტორი და გამომცემელი **თამაზ ნივნივაძე**

თავისუფლების მოედანი №4; E-mail: litsaqrtvelo@yahoo.com ტელ.: 292 34 89

გამოდის პარასკეობით